Πώς πρέπει να κινείται με διάκριση και φωτισμό ο δάσκαλος στο σχολείο! (Άγιος Παΐσιος Αγιορείτης)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 5 Οκτωβρίου, 2021

Γέροντα, μερικές φορές οι δυσκολίες των εκπαιδευτικών στο σχολείο προέρχονται πιο πολύ από τους συναδέλφους.

– Θέλει πολλή διάκριση και φωτισμό στην εποχή μας, για να κινηθή σωστά ο καθένας ανάμεσα στους συναδέλφους του. Για την κάθε περίπτωση χρειάζεται πολλή σύνεση και θείος φωτισμός.

Ακόμη και να μη δείχνη μερικές φορές ότι πιστεύει. Να κινήται αθόρυβα και πιο πολύ να τους μιλάη με την σωστή ορθόδοξη ζωή του. Έτσι θα βοηθήση, χωρίς να ερεθίση. Ιδίως στην εκπαίδευση μερικά πράγματα είναι σαν ένας όγκος, που άλλοτε είναι καλοήθης και άλλοτε κακοήθης. Αν πάρουμε μια θέση με μια λογική, θα κάνουμε πολύ κακό αντί για καλό. Αν γίνη επέμβαση και ο όγκος είναι κακοήθης, θα κάνη μετάσταση. Θέλει λίγη καυτηρίαση προσεκτικά.

Πάντως, Γέροντα, και οι εκπαιδευτικοί που θέλουν να κάνουν δουλειά δυσκολεύονται, γιατί είναι δεσμευμένοι.

– Άμα θέλη κανείς, μπορεί να βρη τρόπο να κάνη δουλειά. Μπόρεσαν και βρήκαν τρόπο στα άθεα καθεστώτα και δεν μπορούν να βρουν εδώ; Στην Βουλγαρία πήγε κάποιος από ‘δω και μοίρασε σταυρουδάκια στα παιδιά ενός σχολείου. Ένας όμως του κόμματος που στεκόταν εκεί κοντά τον είδε. Η δασκάλα, μόλις τον αντιλήφθηκε, πήγε και πήρε τα σταυρουδάκια από τα χέρια των παιδιών και τα μάλωσε που τα πήραν. Αλλά όταν έφυγε εκείνος ο άθεος, η δασκάλα τα μοίρασε μόνη της στα παιδάκια.

Είδες πώς η δασκάλα ήταν εντάξει και με τον νόμο και με τον Θεό;

Βλέπεις και οι δάσκαλοι στην Μικρά Ασία, μέσα σ’ εκείνα τα δύσκολα χρόνια, πόσα πρόσφεραν! Γιατί δούλευαν με την καρδιά τους. Πονούσαν, είχαν ευλάβεια, θυσιάζονταν.

Να, και ο Άγιος Αρσένιος ο Καππαδόκης πόσο σοφά φερόταν στα Φάρασα! Είχε ετοιμάσει αίθουσα για σχολείο και αντί για θρανία είχε βάλει δέρματα από κατσίκες ή από πρόβατα με το τρίχωμά τους. Πάνω σ' αυτά γονατισμένα τα παιδιά παρακολουθούσαν τα μαθήματα.

Με αυτόν τον σοφό τρόπο δεν ερέθιζε τους Τούρκους, ακόμη και όταν τύχαινε να τα δουν, γιατί νόμιζαν ότι προσεύχονταν. Όταν πάλι ο Άγιος Αρσένιος ήθελε να βγάλη εκδρομή τα παιδιά, τα πήγαινε σε ένα δικό του χωράφι που ήταν σαν κήπος, δήθεν για να κάνουν δουλειά, και τους έλεγε: – Αν τυχόν δήτε Τούρκο, να κάνετε κανένα κουτσοδούλι. Κόψτε κανένα κλαρί, για να νομίζη ότι καθαρίζετε τον κήπο.

Και έτσι έκαναν τα καημένα. Γιατί, αν καταλάβαιναν οι Τούρκοι ότι τα πήγε εκδρομή, θα είχε ιστορίες.

Κρυφό σχολειό βλέπεις!

Όταν έφευγε ο Τούρκος, έπαιζαν πάλι τα παιδιά. Και το καλοκαίρι, στις διακοπές, τα συγκέντρωνε πάλι τα παιδιά με τον ίδιο τρόπο, για να τα βοηθάη, για να μην ξεκόβωνται και ξεχνούν όσα τους δίδασκε.

Γέροντα, γιατί ο Άγιος Αρσένιος έγραφε τα μαθήματα στα τουρκικά με ελληνικά γράμματα;

– Για να ξέρουν και τουρκικά τα παιδιά, ώστε να μπορούν να τα βγάλουν πέρα. Και αν τυχόν τον έπιαναν οι Τούρκοι που μάθαινε γράμματα στα παιδιά, και να έβλεπαν ελληνικά γράμματα, άκουγαν ότι τα διάβαζε τουρκικά και δεν εξαγριώνονταν. Οπότε τα παιδιά μάθαιναν και τα τουρκικά, αλλά και οι Τούρκοι δεν ερεθίζονταν.

Όλα όσα ζούσε ο Άγιος, την ακρίβεια της Ορθοδοξίας, την ευλάβεια, τα μετέδιδε στους μαθητές του.

Γι' αυτό λέω, άμα θέλη κανείς, μπορεί να κάνη δουλειά στα παιδιά, όπου και αν βρεθή. Έπεσε στα χέρια μου ένα ωραίο βιβλίο που έγραψε μια δασκάλα για την Βόρειο Ήπειρο. Αυτή για πεντακόσιους άνδρες κάνει. Πώς μιλούσε στους ξεναγούς! Σβούρα τους έφερνε. Μπράβο της!

Είναι μεγάλη υπόθεση ο σωστός δάσκαλος, ιδίως στις μέρες μας! Τα παιδιά είναι άγραφες κασέτες· ή θα γεμίσουν βρώμικα τραγούδια ή βυζαντινή μουσική. Το έργο του δασκάλου είναι ιερό. Έχει μεγάλη ευθύνη και, αν προσέξη, μπορεί να πάρη μεγάλο μισθό από τον Θεό. Να φροντίζη **να διδάσκη στα παιδιά τον φόβο του**

Θεού. Πρέπει να βρουν τρόπο οι εκπαιδευτικοί να περνάνε κάποια μηνύματα στα παιδιά για τον Θεό και για την Πατρίδα. Ας σπείρουν αυτοί τον σπόρο, και ας μην τον δουν να βλαστάνη.

Τίποτε δεν πάει χαμένο· κάποια στιγμή θα πιάση τόπο.

Και πάντα **με το καλό, με επιείκεια**, με αγάπη να φέρωνται στα παιδιά. Να προσπαθούν να ξυπνάνε **το φιλότιμό τους**. Το παιδί θέλει αγάπη, ζεστασιά. Πολλά παιδιά την στερούνται τελείως στο σπίτι. Αν οι δάσκαλοι αγαπήσουν τα παιδιά, θα τους αγαπήσουν και εκείνα, και τότε θα κάνουν πιο εύκολα το έργο τους.

Εμάς ο δάσκαλος με την βέργα μας χτυπούσε, όταν έβλεπε αταξία, αλλά αγαπούσε τα παιδιά και τα παιδιά τον αγαπούσαν. Δεν είχε δικά του παιδιά και τα αγαπούσε τα παιδιά πολύ.

Γι’ αυτό λέω ότι καλοί είναι οι γονείς που γεννούν πολλά παιδιά και γίνονται πολύτεκνοι, αλλά καλύτεροι είναι οι σωστοί εκπαιδευτικοί που αναγεννούν του κόσμου τα παιδιά και γίνονται υπέρ-υπέρ-πολύτεκνοι! Δίνουν αναγεννημένους ανθρώπους στην κοινωνία, και έτσι γίνεται καλύτερη.

[Από το βιβλίο Γέροντος Παϊσίου (νυν οσίου Παϊσίου) Αγιορείτου, «Με πόνο και αγάπη για τον σύγχρονο άνθρωπο», Λόγοι α’, έκδοση Ιερού Ησυχαστηρίου «Ευαγγελιστής Ιωάννης ο Θεολόγος», Σουρωτή Θεσσαλονίκης]

(Πηγή ψηφ. κειμένου: pemptousia.gr*, Επιμέλεια: Στέλιος Κούκος)*